

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **M. A.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.10.2013, č.j. OAM-158/LE-LE05-K03-2012, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**

- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

- I. **Průběh řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany do doby vydání přezkoumávaného rozhodnutí**

Nadepsaný soud se před jednáním o žalobě seznámil z informacemi a důkazy obsaženými ve správním spise a ověřil tato fakta: žalobce opustil svou vlast 1.8.2012 a Českou republiku požádal o mezinárodní ochranu dne 6.8.2012. V žádosti uvedl, že je afghánské státní příslušnosti, národnosti tadžické a vyznává islám. V minulosti

nikdy nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, stejně tak jako členové jeho rodiny. Po převážnou dobu své pracovní kariéry působil v armádě jako voják z povolání, nicméně s přerušením několika let, kdy po pádu režimu Nadžibulláha (poslední prezident Afghánské demokratické republiky, který byl v roce 1996 veřejně popraven vzbouřenci z Talibánu) zemi opustil a pobýval v Pákistánu. Když se dostal k moci současný prezident Karzái, vrátil se žalobce zpět a po nějaké době vstoupil jako voják do řad Afghánské národní armády (ANA).

Za důvod svých potíží a následného odchodu označil konflikt s Američany a Talibánci. Dle svého přednesu spolupracoval s Američany a to až do doby, kdy zjistil, že se tito spojili se skupinou Talibánců, kterým dodali zbraně. Žalobce tuto skutečnost zjistil, stal se nepohodlným a na popud Američanů měl být osobami z Talibánu zlikvidován. Byla na něho nastražena mina, obdržel výhrůžný dopis, a proto z obavy o bezpečnost svou a své rodiny zemi raději opustil. Doplnil, že za pobytu v České republice mu bylo oznámeno, že jeden z jeho synů byl zajat a posléze zabit Talibánci. Vyslovil přesvědčení, že byl pronásledován jako příslušník tzv. sociální skupiny, proto je namístě požádat o udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zák. č. 325/1999 Sb., v platném znění a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Následně se žalobcem proběhly tři pohovory, které se konaly dne 8.8.2012, 7.3.2013 a 10.7.2013.

Nejprve se krajský soud zaměří na identitu samotného žalobce tak, jak umožňují informace ve spise obsažené. Žalobce se prokázal cestovním pasem Afghánistánu a pobytovým štítkem Německa. Dne 2.8.2012 proběhlo odborné posouzení těchto dokladů s následujícím výsledkem: u cestovního pasu nelze s určitostí říci, zda-li se jedná o pravý doklad. Žádné zřetelné zásahy či změny sice zjištěny nebyly, nicméně s ohledem na nedostatek kvalitního srovnávacího materiálu nelze hodnověrně konstatovat, zda osoba předkládající tento doklad je jeho oprávněným držitelem. Pobytový štítek Německa je bianco zcizený a neoprávněně vyplněný doklad. Na dotaz žalovaného, zda-li si je žalobce vědom toho, že pas byl vystavený v Německu, uvedl, že nikoli. Zde krajský soud doplňuje, že matka žalobce má údajně žít v Hamburku.

Žalobce doložil ke své žádosti několik listinných důkazů, mezi nimiž bylo rovněž „Osvědčení“ vydané Československou socialistickou republikou a dokladující, že „Enaitullah“, nar. 16.11.1965, absolvoval od 18.3.1985 do 22.7.1987 Vojenskou akademii Antonína Zápotockého v Brně. Žalovaný nepřehlédl, že na tomto dokladu je odlišné datum narození oproti údaji sdělenému žalobce. K výzvě po vysvětlení žalobce trval na tom, že se na osvědčení jedná o nesprávné datum a stejně tak o jeho neúplné jméno.

Otázku jména krajský soud zmínil rovněž z toho důvodu, že žalobce ještě před vydáním rozhodnutí doručil žalovanému své čestné prohlášení ze dne 16.7.2013, v němž uvedl, že jeho celé jméno a příjmení je Mir Anaitullah AHMAD. Požádal

správní orgán, aby v jeho dokladech učinil potřebné změny a nadále bylo jeho jméno uváděno v tomto správném tvaru. Žalovaný tento požadavek neakceptoval a odkázal na ostatní listinné doklady předložené žalobcem, v nichž jím nyní uvedené „správné příjmení“ obsaženo není (viz. cestovní pas, rodný list, vojenský průkaz apod.). Jak k odlišnému datu narození, tak rovněž k údajně neúplnému jménu žalobce lze jen vyslovit podiv nad tím, že by tak vysoce politická instituce, jakou bezpochyby před rokem 1989 Československá armáda byla, a to včetně svých tajných zpravodajských služeb, neměla zcela jasný přehled, jakoužeto konkrétní osobu vzdělává. Tato poznámka ovšem nemá žádný zásadní dopad na obsah přezkoumávaného rozhodnutí, toliko dokresluje celkovou „podivnost“ žalobcova příběhu.

Následně se nadepsaný soud zaměří na stručný příběh přednesený žalobcem v žádosti a podrobně rozvedený ve třech zmiňovaných pohovorech. Je především potřebí připomenout, že obsahy konaných pohovorů žalovaný prakticky doslovně zaznamenal v odůvodnění svého rozhodnutí, a proto není účelné jejich opakování. Krajský soud se zaměří na podstatu žalobcem označeného konfliktu v armádě. Zde je vhodné zmínit, že žalobce v pohovorech nebyl schopen prezentovat konkrétnější údaje na časového lince, ačkoli v žádosti zcela jasné časové údaje uvedl.

Jak již bylo zmíněno, žalobce v žádosti a následně i v pohovorech sdělil, že nejprve působil v armádě jako voják a to do doby popravy prezidenta Nadžibulláha. Poté pobýval několik let v Pákistánu, po nástupu současného prezidenta Karzáiho k moci po nějaké době opět vstoupil do aktivní vojenské služby. Tuto skutečnost dokladoval vojenským průkazem vystaveným dne 26.12.2009 s platností do 26.12.2012, kde byl hodnostně uveden jako nadporučík. Popsal své působení v armádě s tím, že hodnostně byl zařazen na pozici majora. Tvrdil, že údaj v průkazce neodpovídal jeho zařazení, k nápravě by došlo po uplynutí doby platnosti průkazu. Konflikt, kvůli kterému Afghánistán opustil a obává se návratu spočíval v tom, že zjistil, že Američané dodávali zbraně Talibánu, žalobce se stal nepohodlným, a proto mu bylo usilováno o život. V podrobnostech lze opět odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který vyhodnotil jeho příběh velmi málo pravděpodobný a věrohodný (zdůraznil nesrovnalosti ve vojenských hodnostech, nesrovnalosti v popisu okolností, za kterých měl žalobce shlédnout na kameře záznam předávání zbraní Talibáncům, žalobcem popsane a dle jeho tvrzení cílené minové útoky na jeho osobu, pochybnosti o tom, že žalobce si bez dalšího prodloužil propustku a pobýval s rodinou, aniž by jeho přítomnost jako vysokého důstojníka byla zvláště postrádána, delší dobu byl s rodinou na místě svého bydliště, tedy nikoli v utajení, a jediným atakem ze strany Talibánu byl výhrůžný dopis, apod.). Tento úsek lze uzavřít navíc uzavřít tak, že žalobce v zásadě dezertoval z výkonu vojenské služby, přesto však mu bylo umožněno Afghánistán opustit bez jakýchkoli potíží.

K důkazům předloženým žalobcem a již výše uvedeným lze ještě zmínit obsah CD nosiče, kdy žalobce správnímu orgánu při jeho shlédnutí popsal, že zachycuje fotodokumentaci jeho působení u armády. Pro rozhodnutí samotné či jako důkaz sloužící na podporu žalobcova příběhu nejsou tyto fotografie stěžejní. Pokud zástupkyně žalobce navrhla doplnit dokazování informacemi obsaženými ve zprávě

Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO) s názvem Afghánistán 2012, tak žalovaný tuto informaci obstaral, provedl jí řádně důkaz a vyhodnotil v odůvodnění rozhodnutí.

Pro úplnost bude vhodné doplnit, že žalobce si stěžoval na stav, kdy údajně v průběhu konaného pohovoru byly přítomny další neznámé osoby. Žalovaný jeho stížnost prošetřil a sdělil, že takováto situace zjištěna nebyla. Žalobce přesto trval na svém a navrhoval vyslechnout k tomuto pochybení svědka. Krajský soud nepovažoval tuto skutečnost za procesní pochybení potud, aby mohlo nějakým způsobem zasáhnout do samotné podstaty a výsledku rozhodnutí o žalobcově žádosti. Pokud se osoby provádějící se žalobcem pohovor, tedy i osoba tlumočnicka, vyjádřily, že se nikdo další pohovoru neúčastnil, pak by i svědectví navrhované žalobcem nemohlo tento závěr zvrátit, neboť by se jednalo o tzv. „tvrzení proti tvrzení“.

Samotný žalovaný si před rozhodnutím obstaral tyto informace vztahující se k situaci v Afghánistánu: Informace MV Velké Británie z 15. února 2013 – provincie Kábul, vycestování a návrat včetně návratů z Velké Británie, Informaci ACCORD ze 4. dubna 2013 – obecná bezpečnostní situace v Afghánistánu a události v Kábulu, Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky – UNHCR – z října 2012 s názvem „Mladí Afghánští žadatelé o azyl ve Velké Británii a návrat do země původu“, Informaci Freedom House z ledna 2013 – Svoboda ve světě – Afghánistán, Informaci Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) ze 16. listopadu 2012 s názvem „Zpráva EASO o zemi původu, Afghánistán, část II., tedy informaci navrhovanou žalobcem včetně informací obsažených v aktuální databázi ČTK.

II. Výsledné rozhodnutí o žádosti žalobce, žaloba a vyjádření žalovaného

O žádosti rozhodl dne 2.10.2013 tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, zákona o azylu neudělil. Objasnil, že vyhodnotil informace přednesené žalobcem a neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) ani dle § 12 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na aktuální bezpečnostní situaci v Afghánistánu ovšem žalobci udělil doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu a to na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Shora popsané rozhodnutí napadl žalobce včasnou žalobu a domáhal se jeho přezkoumání. Nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že osoby sloužící v Afghánské národní armádě (ANA) nelze považovat za sociální skupinu ve smyslu ust. § 12 b) zákona o azylu. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.8.2012, č.j. 5 Azs 2/2012-49, ve kterém řešil, zda pronásledování osob, které působily v irácké armádě nebo v jiných ozbrojených složkách za vlády Saddáma Husajna, naplňuje některý z azylově relevantních důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud přihlédl také k rozsudku ze dne 19.5.2004 č.j. 5 Azs 63/2004-60, publikovaném pod č. 364/2004 Sb. NSS, a dospěl k závěru, že bylo možné tuto skupinu (osob, které působily v irácké armádě nebo v

jiných ozbrojených složkách za vlády Saddáma Husajna) poměrně přesně vymezit, jelikož se jednalo o osoby, které před pádem režimu Saddáma Husajna působily v irácké armádě, v jiných ozbrojených složkách, nebo se podílely na výkonu moci, a z toho důvodu jsou ostatním obyvatelstvem vnímány jako přívrženci či představitelé bývalého režimu. Žalobce proto usoudil, že lze příslušníky ANA považovat za určitou sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož se jedná o skupinu osob, kterou lze přesně vymezit, přičemž tyto osoby sdílejí objektivně společnou charakteristiku a jsou společností takto vnímány. Příslušníci ANA jsou společností vnímány jako osoby podporující současného prezidenta a bojující proti radikální nábožensko-politické skupině Tálibán. Tyto osoby mohou být zároveň vystaveny hrozbě pronásledování ze strany ozbrojených skupin, jejichž útokům není afghánská vláda schopna zabránit.

Zdůraznil, že správní orgán měl postupovat ve smyslu ustanovení čl. 5 odst. 5 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Žalobce vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil, předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí, jeho prohlášení lze shledat souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele, požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možném čase po příchodu do České republiky a byla zjištěna celková věrohodnost žadatele. Žalobce se domnívá, že správnímu orgánu souvisle a detailně popsal události, kvůli kterým ze své země původu vycestoval. Na prokázání svých tvrzení předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici – mimo jiné výhrůžný dopis od Tálibánu, výhrůžné zprávy od Tálibánu a fotografie a videa o svém působení v Afghánské národní armádě společně s americkými vojáky, svého poradce, a fotografii příslušníka Talibánu, který byl zadržen, a který mu sdělil, že na žalobce chystal útok na podnět Američanů. Prohlášení žalobce jsou souvislá a hodnověrná, přičemž zprávy o zemi původu jeho tvrzení nevyvracejí.

Shrnuje, že důvodem jeho pronásledování Talibánem je jeho působení v ANA. Zpráva Evropského podpůrného úřadu v části 2.1.2 uvádí, že vysoko-postavení členové Afghánských národních bezpečnostních složek čelí reálnému nebezpečí, že budou zavražděni a stanou se terčem Talibánu. Žalobce se zároveň obává jednání Talibánu z pověření amerických jednotek, přičemž v tomto ohledu jsou původcem pronásledování americké jednotky, které jednájí prostřednictvím Talibánu. Důvodem pronásledování v tomto případě jsou ze strany amerických jednotek politické názory žalobce, a to ve smyslu definice pojmu politických názorů v čl. 10 odst. 1 písm. e) kvalifikační směrnice, dle které „*pojem politických názorů zahrnuje zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek, přesvědčení jednal.*“

Připomněl, že správní orgán měl při rozhodování zohlednit přiměřenou pravděpodobnost pronásledování žalobce v případě návratu do jeho země původu, tj. žalobce nemusí prokazovat, že již pronásledován před svým vycestováním byl, ale že je přiměřeně pravděpodobné, že by v případě návratu do země původu čelil pronásledování z důvodů v čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, vyhl. pod č. 208/1993 Sb.. Dle příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, bod 42: *„...Obecně by obavy žadatele měly být posuzovány za opodstatnění, pokud je schopen v přiměřené míře prokázat, že jeho trvalý pobyt v zemi svého původu se pro něho stal nesnesitelným z důvodů uvedených v definici, nebo by se ze stejných důvodů stal pro ně nesnesitelným, kdyby se tam vrátil.“* Z vytkaných důvodů trval na zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán na žalobní námitky reagoval vyjádřením ze dne 27. ledna 2014. Nejprve shrnul podstatné skutečnosti projednávané věci a popsal žalobní námitky především zaměřené na argumentaci žalobce ve prospěch udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu a shrnul podstatné okolnosti žalobcova příběhu.

Oprávněnost uplatněných námitek popřel a vyslovil s nimi nesouhlas, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení zákona o azylu či správního řádu. Setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Zdůraznil, že shromáždil dostatek věrohodných a aktuálních informací o zemi původu žalobce, kterými podložil své rozhodnutí ve věci. Zdůraznil, že žalobce v zemi původu nevyvíjel politickou činnost ani mu nehrozilo pronásledování z taxativně vymezených důvodů dle § 12 zákona o azylu. Rozhodně odmítl tvrzení zástupkyně žalobce v podané žalobě o jeho příslušnosti k sociální skupině vojáků ANA, když argumentoval následovně: „V podané žalobě citované judikáty jsou v daném případě nepoužitelné, neboť v případě Iráku se jednalo o příslušníky bývalé armády svrženého diktátora, u žalobce však jde o příslušníka armády režimu vládnoucího v Afghánistánu. Žalobcovo tvrzení o tom, že jej pronásledují Američané, prostřednictvím Talibánu, odporuje realitě, neboť jednotky armády USA ve skutečnosti s příslušníky Talibánu tvrdě bojují. Navíc vojáci armády ČR působí v Afghánistánu jako spojenci USA, je tedy více než podivné, pokud se jmenovaný dovolává pomoci proti údajnému postihu ze strany západních spojenců právě v ČR. Fakt udělené doplňkové ochrany, která byla aplikována vzhledem k situaci v Afghánistánu, znamená, že žalobci nehrozí návrat do země původu a nepřichází tedy v úvahu jakýkoliv jeho případný postih v domovském státě. Vzhledem ke zřetelné nedůvodlosti žalobcových tvrzení ve vztahu k ustanovení § 12 zákona o azylu, je tedy zřejmé, že jediným důvodem jeho podané žaloby je snaha dosáhnout změny správního rozhodnutí ve výroku o vyšší formě mezinárodní ochrany.“

K aplikaci § 13 a § 14 zákona o azylu nebyl shledán zákonný důvod, neboť nevyšla najevo ani žádná okolnost, která by mohla být vyhodnocena jako zvláštního zřetele hodný důvod ve smyslu § 14 cit. zákona. Žalobci byla udělena doplňková ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu a veškeré jeho obavy, spjaté s

možným návratem do země původu tak jsou zcela irelevantní. Trval proto na zamítnutí žaloby.

III. Projednání věci při ústním jednání, postoje účastníků

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání za přítomnosti obou stran sporu a tlumočnicka darijského jazyka. V průběhu řízení krajský soud přednesl případ žalobce a důkazy obsažené ve správním spise v tom rozsahu, v jakém je zaznamenal v první části odůvodnění svého rozhodnutí. Oba účastníci ve stručnosti shrnuli své dosavadní postoje, žádné další návrhy na doplnění dokazování nepředložili. Zástupkyně žalobce setrvala na obsahu vznesených námitek a na zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci tomuto k dalšímu řízení z vytykaných důvodů. Žalovaný naopak připomněl, že rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s objektivně zjištěnou situací, kdy zohlednil situaci v Afghánistánu z důvodů bezpečnostního rizika a žalobci proto udělil doplňkovou ochranu. Trval proto na zamítnutí žaloby.

IV. Právní úprava a posouzení věci krajským soudem

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany.

Krajský soud dále necituje přesné znění jednotlivých výše zachycených ustanovení zákona o azylu, neboť tyto jsou dostatečně zaznamenány v obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a zbytečně by tak rozšiřoval tento text již tak dosti obsáhlý. Nadepsaný soud tedy rovnou konstatuje, že rozhodnutí žalovaného považuje za správné, souladné se zákonem a odpovídající žalobcem sdělené situaci potud, pokud žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Příběh žalobce již v úvodu odůvodnění rozhodnutí stručně odezněl a krajský soud v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí žalovaného, který jej zaznamenal pečlivě a následně věcně argumentoval, proč v případě žalobce neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. K logickým a náležitě odůvodněným závěrům se krajský soud jednoznačně přiklání, když vyhodnocení žalovaného považuje za zcela adekvátní žalobcem předloženému příběhu a popisu jeho potíží. Ve shodě se žalovaným má rovněž pochybnosti o tom, že situace žalobcem popsána se udála tak, jak ji popisoval. Byť lze akceptovat určitá specifika panující v ANA, tak se jeví každopádně velmi nevěrohodné, že by se měl služebně poměrně vysoce postavený důstojník velící 120 lidem prokazovat dokladem, kde je uvedena hodnota o několik šarží nižší. Stejně tak

nepřesvědčivě na soud působí postoj žalobce, který nebyl schopen označit typ osobní zbraně. To zejména s přihlédnutím k jeho tvrzení, že po převážnou část své pracovní kariéry působil jako voják z povolání.

Rovněž již žalovaným zachycené rozpory v popisu okolností, za kterých se měl žalobce seznámit s tím, že američané dodávají tajně zbraně Talibánu vzbuzují pochybnosti o samotné věrohodnosti příběhu jako takového. Při prvním pohovoru žalobce zmínil, že o předávání zbraní se dozvěděl tak, že: „Vstoupil sem do místnosti, kam se nesmělo. Přesto jsem tam šel. Tam byly obrazovky a všechno bylo monitorováno....Byl tam americký voják, který tu místnost měl na starost. Zeptal jsem se ho, proč americká námořní pěchota předává zbraně talibancům. Když jsem odešel, ten můj poradce se dozvěděl, že jsem tam byl a viděl jsem to.“

V pohovoru konaném dne 10.7.2013 tu samou událost popsal následovně: „V Helmadu jsem působil jako velitel jednotky a kontrolní kamerou jsem zjistil, že dochází k předávání zbraní Talibanu. Za normálních okolností nemá k této kameře nikdo přístup, já jsem přístup měl.“

Další sporné momenty žalobcova příběhu vyzdvihl žalovaný a postačí zmínit žalobcovu jistotu, že se zbraně předávaly bojovníkům Talibánu, které žalobce poznal, neboť nosí turbany – a vzápětí uvedl, že se Talibánci ničím neliší od běžných lidí, protože jsou v civilním oblečení. Nastražené miny, dle žalobce cíleně připravené na jeho osobu, pak žalovaný označil jako zcela obvyklou a obecně známou bojovou taktiku příslušníků Talibánu. Navíc za situace, kdy samotný žalobce uvedl, že záměrně jezdil různými trasami, takže jeho výpověď o účelovém útoku na jeho osobu vyznívá nepřesvědčivě. Stejně tak lze plně odkázat i na vyhodnocení situace žalovaným na přednes žalobce o únosu a následném zabití jeho syna Talibánci.

Dále žalovaný správně poukázal na chování žalobce po jeho opuštění jednotky na regulerní dovolenku, kdy pobýval spolu s rodinou v Kábulu, kde by jej bylo možné v případě aktuálního či vůbec nějakého zájmu o jeho osobu nalézt zcela bez potíží v místě bydliště. To se dle jeho tvrzení stalo, když mu byl v noci vhozen výhrůžný dopis, nicméně do doby žalobcova odchodu – a to zcela bezproblémového – k žádnému dalšímu vyhrožování či přímému útoku nedošlo. Při mentalitě bojovníků Talibánů obecně popisované v médiích je skutečně nepravděpodobné, pokud by měli na osobě žalobce eminentní zájem s cílem jeho likvidace, aby k tomu za doby jeho pobytu v zemi nepřistoupili, když bylo místo žalobcova pobytu jasně známé a ten se navíc žádným způsobem neskrýval. Zde je případné odkázat na obsah Informace EASO ze 16. listopadu 2012, v níž se mimo jiné uvádí: „Jeden politický analytik žijící v Kábulu uvedl, že někdo by mohl uniknout do měst. Podle tohoto zdroje v Kábulu by pro Taliban nebylo prioritou někoho vypátrat. Strategie spočívající v pátrání po jedincích ve velkých městech by byla pro Taliban vojensky neefektivní.“ Z přednesu žalobce vyplynulo, že odešel na místo známé, tedy v jeho konkrétním případě by Talibán ani nemusel po jeho pobytu pátrat. Historie s výhrůžným dopisem vhozeným v noci do zahrady nezvzbuzuje důvěru. Pokud se Talibánci pokoušeli žalobce zabít minovými nástrahami, pak nelze pochopit, proč by tak neučinili, když by měli na jeho

likvidaci zájem a místo jeho pobytu jim bylo navíc ještě známo. K dokreslení jen malé pravděpodobnosti toho, že se příběh žalobce skutečně odehrál tak, jak jej popisoval, nasvědčuje i fakt, že žalobce jako velitel jednotky si bez dalšího prodloužil dovolenou, nevrátil se k jednotce, jen na telefonický dotaz oznámil údajné zdravotní potíže. Každá armáda, i ta sebemeně vycvičená či bez jakési déletrvající doby svého působení, jistě musí chápat, že její fungování se neobejde bez požadavku na kázeň, odpovědnost a disciplínu. Žalobce si údajně svévolně prodloužil dovolenku s úmyslem nevrátit se, tedy v zásadě dezertoval z výkonu vojenské služby, neboť tvrdil, že armádu lze opustit toliko z důvodů zdravotních či dosažení důchodového věku. Spíše je s podivem, že žalobce nebyl pohnán k odpovědnosti z důvodů vypovězení poslušnosti jako voják z povolání.

Konečně se krajský soud jednoznačně ztotožnil se závěrem žalovaného, že na žalobce nelze pohlížet jako na příslušníka sociální skupiny a své důvody přesvědčivě popsal na straně sedmé svého rozhodnutí včetně odkazu na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Rovněž lze akceptovat postoj žalovaného, který reagoval argumentaci žalobce uvedenou v žalobě, v níž žalobce odkázal na jasnou souvislost svého případu, resp. příslušnosti k sociální skupině s ohledem na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu řešící problémy příslušníků bývalé armády svrženého diktátora v Iráku. Tuto argumentaci žaloba označil za nepoužitelnou, neboť v případě Iráku se jednalo o příslušníky bývalé armády svrženého diktátora, u žalobce však jde o příslušníka armády režimu vládnoucího v Afghánistánu.

Důvody pro postup dle § 13 zákona o azylu nebyly žalobcem tvrzeny a rovněž tak v průběhu řízení nevyšly najevo. K podmínkám udělení tzv. humanitárního azylu obsaženým v ust. § 14 zákona o azylu, kdy lze tuto formu ochrany udělit v případě hodném zvláštního zřetele, se správní orgán ve svém rozhodnutí rovněž věnoval, byť je jeho odůvodnění v tomto směru velmi kusé. Žalobce nicméně žádné specifické důvody, které by žalovaného zavazovaly k podrobnějším úvahám v naznačeném smyslu neuvedl, stejně tak v tomto směru ničeho nenamíтал v podané žalobě.

Závěrem se žalovaný věnoval otázce možného a bezpečného návratu žalobce, tedy zda-li žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na pozadí informací o aktuální situaci v Afghánistánu dospěl k závěru, že s ohledem na pokračující problematickou bezpečnostní situaci v zemi nelze vyloučit existenci nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a proto žalobci udělil doplňkovou ochranu na dobu 24 měsíců od data nabytí právní moci vydaného rozhodnutí.

Krajský soud se jednoznačně se odůvodněním žalovaného a přijatými závěry naprosto shoduje a proto dále nepovažuje za účelné jinými slovy opisovat a objasňovat již zaznamenané. Možnost odkázat na obsah odůvodnění správního orgánu, pokud se krajský soud s jeho závěry ztotožní, vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130: „I. Je-li rozhodnutí

žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Krajský soud z důvodů shora objasněných neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. března 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně